

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Oboer/51/2013                 |
| Identifikačné číslo spisu: | 3811217201                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.04.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Anna Marková             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:3811217201.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného PRETTY Trading, spol. s r. o., Cesta mládeže 18, 901 01 Malacky, IČO: 31 331 700, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokát Beňo Peter, s. r. o., Lietavská 9, 851 01 Bratislava, IČO: 36 869 392, proti povinnému D. D., nar. XX. N. XXXX, bytom A., o vymożenie 9 667,88 EUR s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 9Er/3278/2011, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 11. júna 2012 č. k. 3CoE/125/2012-15, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného o d m i e t a .  
Povinnému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

Okresný súd Prievidza uznesením zo 17. februára 2012, č. k. 9Er/3278/2011-9 rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Oprávnený návrhom doručeným 10. augusta 2011 navrhol vykonať exekúciu voči povinnému na podklade exekučného titulu, a to rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcom Annou Lokajovou pod sp. zn. E-00711-SRS-2 z 13. júna 2011 s miestom konania Zug, Švajčiarska konfederácia, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. júna 2011 a vykonateľnosť 17. júna 2011. Predmetom exekúcie podľa návrhu oprávneného je vymożenie istiny 9 667,88 EUR, úroky z omeškania vo výške 0,024% z dlžnej sumy za každý deň omeškania, a to zo sumy 7 952,50 EUR od 9. marca 2011, zo sumy 100,-- EUR od 26. januára 2011, a zo sumy 1 333,50 EUR odo dňa 24. februára 2011 až do zaplatenia, trovy rozhodcovského konania tvorené poplatkom za začatie konania v sume 872,92 EUR, a poplatok za použitie vzoru podania a spísanie podania vo výške 50,-- EUR.

Súdny exekútor dňa 13. októbra 2011 doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú zdôvodnil priloženým exekučným titulom a návrhom oprávneného.

Posúdením žiadosti o udelenie poverenia, návrhu oprávneného a pripojeného exekučného titulu dospel súd k záveru, že poverenie nie je možné udeliť a žiadosť súdneho exekútora je nutné zamietnuť.

Predložený exekučný titul je tzv. cudzím rozhodcovským rozsudkom.

Súd poukázal, že pre priznanie účinkov cudziemu rozhodnutiu sa v zásade vyžadujú dve štádiá, a to je konanie o uznaní cudzieho rozhodnutia a druhé štádium je vlastný výkon tohto uznaného rozhodnutia. Konanie o uznanie sa v zásade riadi normami medzinárodného práva súkromného. Samotné vykonávacie konanie sa riadi všeobecnými vnútroštátnymi normami za predpokladu, že cudzie rozhodnutie sa nostrifikovalo, čím sa stáva rovnocenným s rozhodnutím domácim. K uplatneniu Exekučného poriadku ako všeobecnej vnútroštátnej normy vykonávacieho konania tak môže dôjsť až po tom, čo sa uskutočnilo požadované nostrifikačné konanie. Bez uskutočnenia nostrifikačného konania cudzie rozhodnutie nie je exekučným titulom. Švajčiarska konfederácia a Slovenská republika sú viazané Dohovorom o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí z 10. júna 1958. Tento Dohovor v článkoch III. a IV. bližšie upravuje podmienky uznania a výkonu rozhodcovského rozhodnutia. Je zrejmé, že oprávnený, ktorý navrhuje vykonať takéto rozhodnutie, musí žiadať aj o uznanie. Pred samotným výkonom rozhodcovského rozsudku sa vyžaduje uznávacie konanie, ktoré v predmetnej veci neprebehlo a oprávnený ani návrh na uznanie nepodal. Súd dospel k záveru, že pokiaľ oprávnený navrhuje priamo vykonať cudzie rozhodnutie, ktoré je potrebné uznať v osobitnom uznávacom konaní, je potrebné žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť. Exekučný titul, ktorým je pripojený rozhodcovský rozsudok, nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože jeho výkonu bráni absencia nostrifikačného konania. Pre uvedený rozpor exekučného titulu, a tým i návrhu a žiadosti o udelenie poverenia s medzinárodnými normami, ktoré majú prednosť pred vnútroštátnymi normami, súd žiadosť zamietol v celom rozsahu.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením z 11. júna 2012, č. k. 3CoE/125/2012-15 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej veci oprávnený podal dňa 10. augusta 2011 návrh na vykonanie exekúcie voči povinnému na vymoženie 9 667,88 EUR s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok č. E-00711-SRS-2 z 13. júna 2011 s miestom konania a vydania Zug, Švajčiarska konfederácia, vydaný rozhodcom Annou Lokajovou, ktorý sa považuje za cudzí na základe Dohovoru ČSR a Švajčiarskou konfederáciou.

Odvolací súd mal z obsahu spisu za preukázané, že oprávnený podal súdnemu exekútorovi dňa 10. augusta 2011 návrh na vykonanie exekúcie, súčasťou ktorého boli rovnopisy exekučného titulu s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, dohoda o zaplatení dlhu v splátkach s rozhodcovskou doložkou a kolok. Odvolací súd mal po preskúmaní veci za to, že uznanie cudzieho rozhodcovského rozhodnutia za záväzné a jeho povolenie sa v zmysle čl. III. a IV. Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí z 10. júna 1958 v New Yourku vykoná podľa predpisov o konaní, ktoré platia na území Slovenskej republiky, avšak za podmienok určených v článkoch tohto Dohovoru. Z uvedeného vyplynulo, že pri uznaní cudzieho rozhodcovského rozsudku vydaného v Švajčiarskej konfederácii sa nevyžaduje samostatné konanie o uznaní, ale taktiež ho nie je možné uznať len na základe návrhu na vykonanie exekúcie. Aby sa dosiahlo uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku, má oprávnený postupovať tak, že musí podať nielen návrh na vykonanie exekúcie dožadujúcim sa výkonu, ale aj požiadať o uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku, kde k žiadosti priloží prílohy podľa čl. IV. Dohovoru. Následne exekučný súd preskúma žiadosť o uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku, pričom o uznaní nevydáva samostatné rozhodnutie, ale cudzí rozhodcovský rozsudok vydaný v Švajčiarskej konfederácii uzná tým, že naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok a bude postupovať v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že oprávnený navrhol len priamo vykonať cudzí rozhodcovský rozsudok a exekučný titul tak nie je spôsobilým exekučným titulom. Pre správnosť a úplnosť odvolací súd dodal, že oprávnený opomenul popri návrhu na vykonanie cudzieho rozhodcovského rozsudku podať aj žiadosť o jeho uznanie, na základe ktorej by v prípade splnenia zákonných podmienok exekučný súd prihliadal na cudzí rozhodcovský rozsudok ako na tuzemský a

postupoval v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Odvolací súd v zmysle uvedeného uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol oprávnený dovolaním, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že poverí exekútora vykonaním exekúcie, prípadne zruší rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, alebo zruší rozhodnutie odvolacieho a súčasne prvostupňového súdu a vec vráti na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Napadnutým rozhodnutím, potvrdzujúcim prvostupňové rozhodnutie, bolo cudzie rozhodcovské rozhodnutie vykonateľné na území Slovenskej republiky na základe uznania v exekučnom konaní, označené ako nevykonateľné. Napadnuté rozhodnutie nevyhlásilo nevykonateľnosť a odopretie uznania vo výroku uznesenia, ale iba označilo rozhodnutie za nevykonateľné v odôvodnení a tým došlo podľa dovolateľa k porušeniu procesného práva - vada konania. Nevykonateľnosť rozhodnutia je vyhlásená v odôvodnení a nie vo výrokovej časti uznesenia, resp. je považovaná za dôsledok toho, že rozhodnutie nebolo uznané - nostrifikované nemení povahu rozhodnutia.

Dovolateľ poukázal aj na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo 143/2011, kde súd zamietajúc dovolanie ako neprípustné konštatoval, že ani účastníci netvrdili, že v danom prípade ide o cudzie rozhodnutie. Teda v uvedenom prípade nemohlo ísť o rozhodnutie o neuznaní či o vyhlásení rozhodnutia za nevykonateľné. V predkladanom prípade a napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu, ale aj v rozhodnutí prvostupňového súdu oba tieto súdy mali správne za to, že ide o cudzí rozhodcovský rozsudok.

Preto uznesenia, v ktorých konajúce súdy, hoci v odôvodnení a nie vo výroku, označili cudzí rozhodcovský rozsudok za nevykonateľný na území Slovenskej republiky, a taktiež v odôvodnení uviedli, že jeho uznanie vyžaduje buď samostatné konanie o uznanie (posúdenie prvostupňového súdu), alebo si nevyžaduje uznanie, ale vyžaduje si návrh na uznanie (na základe ktorého potom súd nevykoná žiadne osobitné konanie o uznaní, ale iba prihladne na cudzí rozhodcovský rozsudok ako na tuzemský) predstavujú uznesenie o neuznaní cudzieho rozhodcovského rozsudku.

Dovolateľ ako dôvody dovolania uviedol, nesprávne právne posúdenie spočívajúce v použití všeobecnej úpravy Newyorského dohovoru namiesto osobitnej úpravy Dohovoru medzi Československou republikou a Švajčiarskou konfederáciou. Podľa odôvodnenia potvrdzujúceho uznesenia odvolacieho súdu bolo potrebné na vec aplikovať príslušné ustanovenia mnohostranného Newyorského dohovoru, pričom však konajúci súd neuplatnil vôbec ustanovenia špecifického dvojstranného dohovoru medzi ČSR a Švajčiarskom (Dohovor zverejnený pod č. 23/1929 Sb. a n.), viazanosť dohovorom potvrdili Slovenská republika a Švajčiarsko výmenou nót z 13. októbra/25. novembra 1994. Podľa osobitných ustanovení Nového lugánskeho dohovoru, ostávajú v platnosti bilaterálne dohovory medzi stranami dohovoru a ich členskými štátmi (medzi Švajčiarskom a členskými štátmi únie nadobudol účinky 1. januára 2011), pokiaľ nie sú nahradené ustanoveniami dohovoru. Dohovor medzi ČSR a Švajčiarskom sa tak už v plnej miere vzťahuje výhradne na rozhodcovské rozsudky. Ako dovolateľ už poukázal v odvolaní, uvedený dohovor vôbec neráta s osobitným „nostrifikačným“ konaním alebo návrhom.

Podľa dovolateľa nemožno aplikáciou Dohovoru dôjsť k záveru, žeby sa vyžadoval osobitný návrh na uznanie. Dohovor v tejto otázke neobmedzuje procesné ustanovenia § 49 a nasl. ZRK, ani § 42 ods. 4 v spojení s § 44 ods. 5 Exekučného poriadku, z tohto ustanovenia je zrejmé, že to nie je oprávnený, kto môže navrhnúť samostatné uznanie, ale povinný. Opačný výklad ustanovení o uznávaní, ktorý použil prvostupňový a následne odvolací súd, sa zakladá na neaplikovaní ustanovení o podaní a o návrhu na konanie tak, ako sú upravené v Občianskom súdnom poriadku, resp. v Exekučnom poriadku. Návrh na začatie konania je podanie účastníka, ktorým sa začínajú konania na návrh, kde z návrhu okrem iného musí byť zrejmé, čoho sa účastník domáha. To, čoho sa účastník domáha, je rozhodnutie súdu. V zmysle argumentácie odvolacieho súdu sa síce nevyžaduje samostatné konanie o uznaní cudzieho rozhodcovského rozsudku, ale vyžaduje sa návrh na také konanie. Výsledkom takéhoto návrhu na uznanie je potom poverenie exekútora v zmysle § 42 ods. 4 Exekučného poriadku. Prítom však podľa

ust. § 50 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní môže súd odoprieť uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku na návrh účastníka, proti ktorému sa cudzí rozhodcovský rozsudok uplatňuje, pričom navyše môže súd odoprieť uznanie rozsudku ex offio, teda aj bez návrhu, pričom ustanovenie tohto odseku je prelomené ohľadne ex offio odopretia uznania práve ustanoveniami čl. 3, čl. 4 a čl. 5 Dohovoru č. 23/1929, ktorý odvolací súd nesprávne použil, hoci sa na vec výslovne vzťahuje, a to nielen napriek zásade iura novit curia, ale aj napriek výslovnému opakovanému poukazovaniu účastníka na túto skutočnosť. Keďže podľa čl. 3 ods. druhý Dohovoru, sa skúmanie, kde sa žiada o výkon rozhodnutia, obmedzí na požiadavky podľa čl. 1, čísl. 1-14, a toto skúmanie sú príslušné súdy povinné vykonať ex offio, návrh na takéto či už uznanie alebo odopretie uznania je celkom zrejme nadbytočný, nebol a nie je podmienkou konania, a súd preto vec nesprávne právne posúdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený, zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým potvrdil uznesenie prvostupňového súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora JUDr. Miroslava Šultiaka, Exekútorský úrad Liptovský Mikuláš, M. M. Hodžu 4058/28, 031 01 Liptovský Mikuláš, o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 13. októbra 2011.

So zreteľom na povinnosť vyplývajúcu z ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namietal alebo nie), Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmatečnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania, ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolať procesné vady uvedené v § 237 písm. a/ až písm. g/ O. s. p. nenamietal, a tieto vady v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

V ustanoveniach § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu, vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom,

tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Prípustnosť dovolania dovolateľ vyvodzoval z ust. § 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné aj proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. V prejednávanej veci však prípustnosť dovolania z uvedeného ustanovenia vyvodit' nemožno.

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 13. októbra 2011 doručil súdny exekútor žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú zdôvodnil priloženým exekučným titulom a návrhom oprávneného. Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ktorý súd vzhliadol ako cudzí rozhodcovský rozsudok. Exekučný súd - Okresný súd Prievidza zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Exekučný súd mal za to, že oprávnený, ktorý navrhol vykonať takéto rozhodnutie mal pred samotným výkonom rozhodcovského rozsudku žiadať aj o uznanie - uznávacie konanie, ktoré v danej veci neprebehlo, pretože návrh na uznanie oprávnený nepodal a bez jeho uskutočnenia cudzie rozhodnutie nemôže byť exekučným titulom, a preto k uplatneniu Exekučného poriadku ako všeobecnej vnútroštátnej normy vykonávacieho konania nemohlo dôjsť, pretože sa neuskutočnilo požadované nostrifikačné konanie.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že oprávnený navrhol len priamo vykonať cudzí rozhodcovský rozsudok a exekučný titul tak nie je spôsobilým exekučným titulom a pre správnosť a úplnosť dodal, že oprávnený opomenul popri návrhu na vykonanie cudzieho rozhodcovského rozsudku podať aj žiadosť o jeho uznanie, na základe ktorej by v prípade splnenia zákonných podmienok exekučný súd prihliadal na cudzí rozhodcovský rozsudok ako na tuzemský a postupoval by v zmysle § 44 ods. 2 exekučného poriadku.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že exekučný súd rozhodoval o návrhu na vykonanie cudzieho rozhodcovského rozsudku. Predmetom konania bol návrh na vykonanie exekúcie bez podania žiadosti o jeho uznanie. Odvolací súd uznesenie exekučného súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že cudzí rozhodcovský rozsudok môže súd uznať a vykonať v Slovenskej republike len vtedy, ak sú splnené podmienky ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní a prostredníctvom ust. § 51 tohto zákona aj ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím, cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na súdnu exekúciu, naň prihliadne, ako kedy išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok, preto pri uznaní cudzieho rozhodcovského rozsudku vydaného v Švajčiarskej konfederácii sa nevyžaduje samostatné konanie o uznaní, ale taktiež ho nie je možné uznať len na základe návrhu na vykonanie exekúcie. Aby sa dosiahlo uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku, má oprávnený v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení a Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí z 10. júna 1958 v New Yorku postupovať tak, že musí podať nielen návrh na vykonanie exekúcie dožadujúcim sa výkonu, ale aj požiadať o uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku, kde k žiadosti priloží prílohy podľa Čl. IV. Dohovoru. Následne exekučný súd preskúma žiadosť o uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku, pričom o uznaní nevydáva samostatné rozhodnutie, ale cudzí rozhodcovský rozsudok vydaný v Švajčiarskej konfederácii uzná tým, že naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok a bude postupovať v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Podľa Dohovoru č. 74/1959 Zb. Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí z 10. júna 1958 v New Yorku (ďalej len „Dohovor“) Čl. IV. [1] aby sa dosiahlo uznanie a výkon, ktoré sú

spomenuté v predchádzajúcom článku, musí strana, ktorá žiada o uznanie a výkon, predložiť spolu so žiadosťou: a) prvopis rozhodnutia riadne potvrdený alebo jeho riadne overenú kópiu, b) prvopis dojednania spomenutého v Čl. II alebo jeho riadne overenú kópiu.

Podľa § 46 ods. 1 a 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 30. júna 2009) cudzí rozhodcovský rozsudok je na účely tohto zákona rozhodcovské rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo v rozhodcovskom konaní o veci samej a bolo vydané na území iného štátu ako Slovenskej republiky. Cudzí rozhodcovský rozsudok možno uznať a vykonať v Slovenskej republike za podmienok ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 47 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 30. júna 2009) účastník konania, ktorý žiada o uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku, je povinný k písomnému návrhu na uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku podanému na súd pripojiť originál tohto cudzieho rozhodcovského rozsudku alebo jeho osvedčenú kópiu a originál rozhodcovskej zmluvy alebo jej osvedčenú kópiu.

Podľa § 49 ods. 1 a 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 30. júna 2009) uznanie cudzieho rozhodcovského rozsudku sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím. Cudzí rozhodcovský rozsudok je uznaný tým, že súd, ktorý je príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu, naň prihliadne, ako keby išlo o tuzemský rozhodcovský rozsudok. Cudzí rozhodcovský rozsudok sa v Slovenskej republike vykoná ako tuzemský rozhodcovský rozsudok.

Z vyššie uvedeného Dohovoru a zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že oprávnený si nepodal spolu s originálom cudzieho rozhodcovského rozsudku a originálom rozhodcovskej zmluvy - v danej veci Dohody o úhrade dlhu v splátkach aj žiadosť o uznanie a výkon - písomný návrh na uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku.

V prejednávanej veci preto prípustnosť dovolania oprávneného nemožno v zmysle ust. § 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ako dovolateľ v dovolaní namietal, vyvodiť, pretože sa nejedná o dovolanie prípustné proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Vzhľadom na vyššie uvedenú skutočnosť, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.